Συλλογή της Νομολογίας

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 9ης Νοεμβρίου 2016*

«Ρήτρα διαιτησίας — Προσωπικό των διεθνών αποστολών της Ένωσης — Διαδοχικές συμβάσεις απασχολήσεως ορισμένου χρόνου — Αποζημιωτικό αίτημα — Πρόδηλη αναρμοδιότητα — Προδήλως απαράδεκτο»

Στην υπόθεση T-602/15,

Liam Jenkinson, κάτοικος Killarney (Ιρλανδία), εκπροσωπούμενος από τους N. de Montigny και J.-N. Louis, δικηγόρους,

ενάγων,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τους A. Vitro και M. Bishop,

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τον G. Gattinara και την S. Bartelt,

Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Εξωτερικής Δράσης (ΕΥΕΔ), εκπροσωπούμενης από τους S. Marquardt, É. Chaboureau και G. Pasqualetti,

και

Eulex Κοσσυφοπέδιο, με έδρα την Πρίστινα (Κοσσυφοπέδιο), εκπροσωπούμενης από τους D. Fouquet και E. Raoult, δικηγόρους,

εναγομένων

με αντικείμενο αγωγή βάσει του άρθρου 272 ΣΛΕΕ, με κύριο αίτημα, αφενός, να επαναχαρακτηριστεί η συμβατική σχέση του ενάγοντος ως σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου και να του καταβληθεί αποζημίωση για τη ζημία που υπέστη λόγω της καταχρηστικής χρήσεως διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου και λόγω καταχρηστικής απολύσεως και, αφετέρου, να αναγνωριστεί ότι ο ενάγων έτυχε δυσμενούς διακρίσεως από το Συμβούλιο, την Επιτροπή και την ΕΥΕΔ κα να υποχρεωθούν, κατά συνέπεια, οι εν λόγω εναγόμενοι να του καταβάλουν αποζημίωση, καθώς και με επικουρικό αίτημα στηριζόμενο στην εξωσυμβατική ευθύνη των ευρωπαϊκών θεσμικών οργάνων,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

συγκείμενο, κατά τις διασκέψεις, από τους H. Kanninen, πρόεδρο, I. Pelikánová (εισηγήτρια) και E. Buttigieg, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Ιστορικό της διαφοράς

1 Ο ενάγων, Liam Jenkinson, Ιρλανδός υπήκοος, εργάσθηκε αρχικώς από τις 20 Αυγούστου 1994 έως τις 5 Ιουνίου 2002, δυνάμει διαδοχικών συμβάσεων ορισμένου χρόνου (στο εξής: ΣΟΧ) που συνήψε με την Αποστολή Επιτήρησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία δημιουργήθηκε με την κοινή δράση 2000/811/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για την Αποστολή Επιτήρησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2000, L 328, σ. 53).

2 Στη συνέχεια εργάσθηκε από τις 17 Ιουνίου 2002 έως τις 31 Δεκεμβρίου 2009, δυνάμει διαδοχικών ΣΟΧ που συνήψε με την Αστυνομική Αποστολή της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία δημιουργήθηκε με την κοινή δράση 2002/210/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 11ης Μαρτίου 2002, για την Αστυνομική Αποστολή της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2002, L 70, σ. 1).

3 Τέλος, ο ενάγων εργάσθηκε για την Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο, από τις 5 Απριλίου 2010 έως τις 14 Νοεμβρίου 2014, δυνάμει ένδεκα διαδοχικών ΣΟΧ. Η Αποστολή Eulex Κοσσυφοπέδιο δημιουργήθηκε με την κοινή δράση 2008/124/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 4ης Φεβρουαρίου 2008, σχετικά με την Αποστολή της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την επιβολή του κράτους δικαίου στο Κοσσυφοπέδιο (EULEX ΚΟΣΣΥΦΟΠΕΔΙΟ) (ΕΕ 2008, L 42, σ. 92). Η κοινή δράση παρατάθηκε επανειλημμένως. Παρατάθηκε δε έως τις 14 Ιουνίου 2016 με την απόφαση 2014/349/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 12ης Ιουνίου 2014, για την τροποποίηση της κοινής δράσης 2008/124 (ΕΕ 2014, L 174, σ. 42), η οποία τυγχάνει εφαρμογής εν προκειμένω.

4 Τέλος, η κοινή δράση παρατάθηκε έως τις 14 Ιουνίου 2018 με την απόφαση 2016/947/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 2016, για την τροποποίηση της κοινής δράσης 2008/124 (ΕΕ 2016, L 157, σ. 26).

5 Κατά την εκτέλεση της συμβάσεώς του εργασίας που κάλυπτε την περίοδο από τις 15 Ιουνίου έως τις 14 Οκτωβρίου 2014, ο ενάγων πληροφορήθηκε, με έγγραφο του αρχηγού της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο της 26ης Ιουνίου 2014, τη λήξη των καθηκόντων του και τη μη ανανέωση της συμβάσεώς του εργασίας μετά τις 14 Νοεμβρίου 2014.

6 Η τελευταία ΣΟΧ συνήφθη μεταξύ της Eulex Κοσσυφοπέδιο και του ενάγοντος για την περίοδο από τις 15 Οκτωβρίου έως τις 14 Νοεμβρίου 2014 (στο εξής: τελευταία ΣΟΧ) και δεν ανανεώθηκε. Η συγκεκριμένη τελευταία ΣΟΧ προβλέπει, στο άρθρο 21, την αρμοδιότητα του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, βάσει του άρθρου 272 ΣΛΕΕ, για κάθε σχετική με τη σύμβαση αυτή διαφορά.

Διαδικασία

7 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 23 Οκτωβρίου 2015, ο ενάγων άσκησε την υπό κρίση αγωγή.

8 Με χωριστά δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου, στις 28 Απριλίου 2016 η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, στις 3 Μαΐου 2016 η Eulex Κοσσυφοπέδιο, και στις 4 Μαΐου 2016 η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Εξωτερικής Δράσης (ΕΥΕΔ) και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, οι εναγόμενοι υπέβαλαν ενστάσεις απαραδέκτου δυνάμει του άρθρου 130 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.

9 Ο ενάγων κατέθεσε τις παρατηρήσεις του επί των ανωτέρω ενστάσεων απαραδέκτου στις 27 Ιουλίου 2016.

Αιτήματα των διαδίκων

10 Με το δικόγραφο της αγωγής, ο ενάγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— κυρίως:

— όσον αφορά τα δικαιώματα που απορρέουν από τη σύμβαση ιδιωτικού δικαίου:

— να επαναχαρακτηρίσει τη συμβατική σχέση του ως σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου·

— να αναγνωρίσει την εκ μέρους των εναγομένων παράβαση των συμβατικών υποχρεώσεών τους, ιδίως, της κοινοποιήσεως εγγράφου καταγγελίας στο πλαίσιο συμβάσεως αορίστου χρόνου και, ως εκ τούτου, προς αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη ο ενάγων λόγω καταχρηστικής χρήσεως διαδοχικών συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου με αποτέλεσμα την παρατεταμένη αβεβαιότητά του και λόγω παραβάσεως της υποχρεώσεως κοινοποιήσεως εγγράφου καταγγελίας της συμβάσεως:

— να υποχρεώσει τους εναγομένους να του καταβάλουν αντισταθμιστική αποζημίωση απολύσεως ύψους 176 601,55 ευρώ υπολογιζόμενη βάσει της αρχαιότητάς του στην υπηρεσία στο πλαίσιο των αποστολών της Ένωσης·

— επικουρικώς, να υποχρεώσει τους εναγομένους να του καταβάλουν αντισταθμιστική αποζημίωση απολύσεως ύψους 45 985,15 ευρώ υπολογιζόμενη βάσει της διάρκειας των υπηρεσιών που παρείχε στην Eulex Κοσσυφοπέδιο·

— να αποφανθεί ότι η απόλυσή του είναι καταχρηστική και να υποχρεώσει, συνεπώς, τους εναγομένους να του καταβάλουν αποζημίωση εκτιμώμενη ex aequo et bono σε 50 000 ευρώ·

— να αναγνωρίσει ότι οι εναγόμενοι δεν συνέταξαν τα σχετικά με τη λήξη της συμβάσεως νόμιμα έγγραφα κοινωνικής ασφαλίσεως·

— να τους υποχρεώσει να του καταβάλουν το ποσό των 100 ευρώ ανά ημέρα καθυστερήσεως από την άσκηση της υπό κρίση αγωγής·

— να τους υποχρεώσει να διαβιβάσουν τα σχετικά με τη λήξη της συμβάσεως έγγραφα κοινωνικής ασφαλίσεως·

— να υποχρεώσει τους εναγομένους να καταβάλουν τόκους επί των ανωτέρω ποσών υπολογιζόμενους βάσει του βελγικού νόμιμου επιτοκίου·

— όσον αφορά την κατάχρηση εξουσίας και την υφιστάμενη δυσμενή διάκριση:

— να αναγνωρίσει ότι ο ενάγων έτυχε δυσμενούς διακρίσεως εκ μέρους της ΕΥΕΔ, του Συμβουλίου και της Επιτροπής, χωρίς τούτο να δικαιολογείται αντικειμενικώς, κατά τη διάρκεια της απασχολήσεώς του στις αποστολές τους, όσον αφορά τις αποδοχές του, τα συνταξιοδοτικά δικαιώματά του και συναφείς παροχές καθώς και όσον αφορά τη διασφάλιση μεταγενέστερης απασχολήσεως·

— να αναγνωρίσει ότι ο ενάγων έπρεπε να έχει προσληφθεί ως έκτακτος υπάλληλος από την ΕΥΕΔ, ή το Συμβούλιο ή την Επιτροπή·

— να υποχρεώσει την ΕΥΕΔ, το Συμβούλιο και την Επιτροπή να τον αποζημιώσουν για την απώλεια αποδοχών, συντάξεως, επιδομάτων και παροχών λόγω των ανωτέρω παραβιάσεων του δικαίου της Ένωσης και να τους υποχρεώσει να του καταβάλουν τόκους επί των ποσών αυτών υπολογιζόμενους βάσει του βελγικού νόμιμου επιτοκίου·

— να ορίσει προθεσμία στους διαδίκους για τον καθορισμό της εν λόγω αποζημιώσεως λαμβανομένων υπόψη του βαθμού και του κλιμακίου στο οποίο θα έπρεπε να έχει προσληφθεί ο ενάγων, της κατά μέσον όρο αυξήσεως των αποδοχών, της εξελίξεως της σταδιοδρομίας του, των επιδομάτων που θα έπρεπε συνεπώς να λαμβάνει βάσει της εν λόγω συμβάσεως εκτάκτου υπαλλήλου, και να συγκρίνει τα αποτελέσματα αυτά με τις πραγματικές αποδοχές που έλαβε ο ενάγων·

— επικουρικώς:

— να αναγνωρίσει την παράβαση εκ μέρους των εναγομένων των υποχρεώσεών τους·

— να τους υποχρεώσει να αποζημιώσουν τον ενάγοντα για τη ζημία που ισχυρίζεται ότι υπέστη από τις εν λόγω παραβάσεις, η οποία εκτιμάται ex aequo et bono σε 150 000 ευρώ·

— εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει τους εναγομένους στα δικαστικά έξοδα.

11 Το Συμβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να κηρύξει εαυτόν αναρμόδιο στο μέτρο που η αγωγή αφορά τα παραγόμενα από τη δέσμη των υπογεγραμμένων από τον ενάγοντα συμβάσεων αποτελέσματα·

— επικουρικώς, να κρίνει την αγωγή απαράδεκτη στο μέτρο που στρέφεται κατ' αυτού·

— να καταδικάσει τον ενάγοντα στα δικαστικά έξοδα.

12 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αγωγή ως απαράδεκτη στο μέτρο που στρέφεται κατ' αυτής·

— να καταδικάσει τον ενάγοντα στα δικαστικά έξοδα.

13 Η ΕΥΕΔ ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να κηρύξει εαυτόν αναρμόδιο·

— εν πάση περιπτώσει, να απορρίψει την αγωγή ως απαράδεκτη στο μέτρο που στρέφεται κατ' αυτής·

— να καταδικάσει τον ενάγοντα στα δικαστικά έξοδα.

14 Η Eulex Κοσσυφοπέδιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αγωγή ως απαράδεκτη στο μέτρο που στρέφεται κατ' αυτής·

— να καταδικάσει τον ενάγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

15 Κατά το άρθρο 126 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν το Γενικό Δικαστήριο είναι προδήλως αναρμόδιο να επιληφθεί της προσφυγής ή η προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί οποτεδήποτε, κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία.

16 Εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι είναι επαρκώς ενημερωμένο από τη δικογραφία ώστε να αποφανθεί χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία.

Επί των κύριων αιτημάτων

17 Στο πρώτο μέρος των κύριων αιτημάτων του, ο ενάγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να χαρακτηρίσει εκ νέου τη συμβατική σχέση του ως σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου, να αναγνωρίσει την εκ μέρους των εναγομένων παράβαση των συμβατικών υποχρεώσεών τους και, ιδίως, την παράβαση της υποχρεώσεως κοινοποιήσεως εγγράφου καταγγελίας στο πλαίσιο συμβάσεως αορίστου χρόνου, να αναγνωρίσει ότι η απόλυσή του ήταν καταχρηστική και να υποχρεώσει ως εκ τούτου τους εναγομένους να αποκαταστήσουν τη ζημία που ισχυρίζεται ότι υπέστη λόγω της καταχρηστικής χρήσεως διαδοχικών ΣΟΧ, της παραβάσεως της υποχρεώσεως κοινοποιήσεως εγγράφου καταγγελίας και καταχρηστικής απολύσεως.

18 Στο δεύτερο μέρος των κύριων αιτημάτων του, ο ενάγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να αναγνωρίσει ότι έτυχε δυσμενούς διακρίσεως εκ μέρους του Συμβουλίου, της Επιτροπής και της ΕΥΕΔ, κατά τη διάρκεια της απασχολήσεώς του στις αποστολές τους, όσον αφορά τις αποδοχές του, τα συνταξιοδοτικά δικαιώματά του και συναφείς παροχές, να αναγνωρίσει ότι ο ενάγων έπρεπε να έχει προσληφθεί ως έκτακτος υπάλληλος από έναν εκ των εναγομένων και να τους υποχρεώσει, συνεπώς, να του καταβάλουν αποζημίωση.

19 Με τις ενστάσεις τους απαραδέκτου, αφενός, οι εναγόμενοι υποστηρίζουν ότι οι προγενέστερες συμβάσεις εργασίας του ενάγοντος περιέχουν ρήτρα η οποία καθιστά αρμόδια τα δικαστήρια των Βρυξελλών (Βέλγιο) για τις σχετικές με τις εν λόγω συμβάσεις διαφορές και ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι, συνεπώς, αρμόδιο να αποφαίνεται επί διαφορών σχετικών με τα αποτελέσματα των ανωτέρω συμβάσεων. Αφετέρου, καθένας εκ των εναγομένων υποστηρίζει ότι η αγωγή είναι απαράδεκτη στο μέτρο που στρέφεται κατ' αυτού.

20 Οι αρμοδιότητες του Γενικού Δικαστηρίου απαριθμούνται στο άρθρο 256 ΣΛΕΕ, όπως έχει εξειδικευθεί με το άρθρο 51 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Κατ' εφαρμογήν των διατάξεων αυτών, το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να αποφαίνεται πρωτοδίκως επί διαφορών στον τομέα των συμβάσεων που φέρονται ενώπιόν του παρά μόνο βάσει ρήτρας διαιτησίας. Ελλείψει ρήτρας διαιτησίας, το Γενικό Δικαστήριο θα επεξέτεινε τη δικαιοδοσία του πέραν των διαφορών των οποίων την εκδίκαση του απονέμει περιοριστικώς το άρθρο 274 ΣΛΕΕ, το οποίο αναθέτει στα εθνικά δικαστήρια τη γενική αρμοδιότητα εκδικάσεως διαφορών στις οποίες η Ένωση είναι διάδικος (διατάξεις της 3ης Οκτωβρίου 1997, Mutual Aid Administration Services κατά Επιτροπής, T-186/96, EU:T:1997:149, σκέψη 47, και της 30ής Σεπτεμβρίου 2014, Bitiqi κ.λπ. κατά Επιτροπής κ.λπ., T-410/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:871, σκέψη 26).

21 Πρώτον, πρέπει να επισημανθεί ότι δεν αμφισβητείται από τους διαδίκους ότι όλες οι προγενέστερες συμβάσεις εργασίας που συνήφθησαν μεταξύ των αποστολών και του ενάγοντος περιέχουν ρήτρα η οποία προβλέπει ρητώς ότι οι διαφορές που απορρέουν από ή σχετίζονται με τις συμβάσεις αυτές εμπίπτουν στην αρμοδιότητα των δικαστηρίων των Βρυξελλών.

22 Μόνον η τελευταία ΣΟΧ προβλέπει ρητώς, στο άρθρο 21, ότι οι διαφορές που απορρέουν από ή σχετίζονται με τη σύμβαση αυτή εμπίπτουν στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης δυνάμει του άρθρου 272 ΣΛΕΕ.

23 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι, καθόσον η υπό κρίση αγωγή έχει ασκηθεί βάσει του άρθρου 272 ΣΛΕΕ, το Γενικό Δικαστήριο είναι αρμόδιο μόνο σε σχέση με την τελευταία ΣΟΧ δυνάμει της ρήτρας διαιτησίας που αυτή περιέχει. Το Γενικό Δικαστήριο είναι προδήλως αναρμόδιο να εκδικάσει τις διαφορές που θα μπορούσαν να ανακύψουν από την εκτέλεση των προγενέστερων της τελευταίας ΣΟΧ συμβάσεων εργασίας του ενάγοντος, οι οποίες ορίζουν ρητώς ως αρμόδια τα βελγικά δικαστήρια και είναι, συνεπώς, προδήλως αναρμόδιο να εκδικάσει την υπό κρίση αγωγή σε σχέση με τα αποτελέσματα των συμβάσεων αυτών.

24 Επιπροσθέτως, δεν είναι βάσιμο το επιχείρημα, που ο ενάγων προβάλλει με τις παρατηρήσεις του επί των ενστάσεων απαραδέκτου, ότι η περιεχόμενη στην τελευταία ΣΟΧ ρήτρα περί αρμοδιότητας του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης καθιστά ανενεργούς τις ρήτρες που περιέχουν οι προγενέστερες συμβάσεις περί αρμοδιότητας των βελγικών δικαστηρίων.

25 Πράγματι, πρέπει να υπομνησθεί ότι, καθόσον η αρμοδιότητα του Γενικού Δικαστηρίου βάσει του άρθρου 272 ΣΛΕΕ καθιερώνεται ως εξαίρεση από το κοινό δίκαιο, πρέπει να ερμηνεύεται συσταλτικώς (απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 1986, Επιτροπή κατά Zoubek, 426/85, EU:T:1986:501, σκέψη 11). Συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να αποφανθεί επί συμβατικής διαφοράς μόνο σε περίπτωση εκφράσεως της βουλήσεως των συμβαλλομένων να του αναγνωρίσουν αρμοδιότητα (απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 2014, Technische Universität Dresden κατά Επιτροπής, T-29/11, EU:T:2014:912, σκέψη 50· βλ., συναφώς, διάταξη της 3ης Οκτωβρίου 1997, Mutual Aid Administration Services κατά Επιτροπής, T-186/96, EU:T:1997:149, σκέψη 46).

26 Το πεδίο εφαρμογής της ρήτρας περί αρμοδιότητας του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης περιορίζεται ρητώς στις διαφορές που αφορούν την τελευταία ΣΟΧ και δεν μπορεί να επεκταθεί στις προγενέστερες συμβάσεις που ορίζουν την αρμοδιότητα άλλων δικαστηρίων.

27 Επιπροσθέτως πρέπει να υπομνησθεί ότι ο ενάγων συνήψε εκουσίως με τις αποστολές τις συμβάσεις εργασίας με τους όρους που του προτάθηκαν. Κατά το άρθρο 1 των εν λόγω συμβάσεων, αποδέχθηκε ρητώς τους όρους και τις αρχές που περιέχονται σ' αυτές, συμπεριλαμβανομένων των προβλεπόμενων ενδίκων βοηθημάτων και των ρητρών που καθιστούν ρητώς αρμόδια τα βελγικά δικαστήρια.

28 Πρέπει, επίσης, να απορριφθεί το επιχείρημα της Eulex Κοσσυφοπέδιο που υποστηρίζει ότι η περιεχόμενη στην τελευταία σύμβαση ρήτρα περί αρμοδιότητας του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι αποτέλεσμα διοικητικού σφάλματος και ότι ο ενάγων, επιβεβαιώνοντας την εκ μέρους του παραλαβή του εγγράφου του αρχηγού της Αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο της 26ης Ιουνίου 2014, με το οποίο ενημερώθηκε σχετικά με τη μη ανανέωση της συμβάσεώς του μετά τις 14 Νοεμβρίου 2014, αναγνώρισε σιωπηρώς την αρμοδιότητα των δικαστηρίων των Βρυξελλών.

29 Πράγματι, αφενός, αρκεί η διαπίστωση ότι η Eulex Κοσσυφοπέδιο είναι συμβαλλόμενη στην τελευταία ΣΟΧ ως εργοδότης και ότι η ρήτρα διαιτησίας μπορεί, συνεπώς, να της αντιταχθεί από τον ενάγοντα, ακόμη και αν η εν λόγω ρήτρα είναι αποτέλεσμα διοικητικού σφάλματος. Αφετέρου, το γεγονός και μόνον της αποδείξεως παραλαβής εγγράφου, με το οποίο ο ενάγων ενημερώθηκε σχετικά με τη μη ανανέωση της συμβάσεώς του μετά τις 14 Νοεμβρίου 2014, δεν μπορεί να τροποποιήσει το περιεχόμενο της ρήτρας περί αρμοδιότητας που περιλαμβάνεται στην τελευταία ΣΟΧ, η οποία υπογράφηκε μετά το έγγραφο αυτό.

30 Δεύτερον, πρέπει να επισημανθεί ότι μόνον οι συμβαλλόμενοι σε σύμβαση η οποία περιέχει ρήτρα διαιτησίας μπορούν να ασκήσουν αγωγή βάσει του άρθρου 272 ΣΛΕΕ (βλ. απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 2010, Επιτροπή κατά Arci Nuova associazione comitato di Cagliari και Gessa, T-259/09, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2010:536, σκέψη 40 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

31 Όσον αφορά την τελευταία ΣΟΧ, όπως παραδέχεται ο ενάγων, πρέπει να επισημανθεί ότι η σύμβαση αυτή υπογράφηκε μεταξύ του ενάγοντος και της Eulex Κοσσυφοπέδιο ως εργοδότη.

32 Η απόφαση 2014/349 τροποποίησε την κοινή δράση 2008/124 θεσπίζοντας το ακόλουθο άρθρο 15α: «η EULEX ΚΟΣΣΥΦΟΠΕΔΙΟ έχει την ικανότητα να αγοράζει υπηρεσίες και προμήθειες, να συνάπτει συμβάσεις και να συμφωνεί διοικητικές ρυθμίσεις, να απασχολεί προσωπικό, να διατηρεί τραπεζικούς λογαριασμούς, να αγοράζει και να διαθέτει περιουσιακά στοιχεία και να εξοφλεί τα χρέη της, καθώς και να είναι διάδικος, εφόσον απαιτείται για την εφαρμογή της παρούσας κοινής δράσης».

33 Η απόφαση 2014/349 θέσπισε επίσης το άρθρο 16, παράγραφος 5, το οποίο προβλέπει τα εξής: «η EULEX ΚΟΣΣΥΦΟΠΕΔΙΟ είναι υπεύθυνη για κάθε απαίτηση και υποχρέωση που προκύπτει από την εκτέλεση της εντολής από 15ης Ιουνίου 2014, με την εξαίρεση των απαιτήσεων που αφορούν σοβαρό παράπτωμα του αρχηγού της αποστολής, για το οποίο αυτός φέρει την ευθύνη».

34 Το άρθρο 15α της κοινής δράσεως 2008/124, που ισχύει από τις 12 Ιουνίου 2014, ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του, καθιέρωσε την ικανότητα της Eulex Κοσσυφοπέδιο να συνάπτει συμβάσεις και να είναι διάδικος, αναγνωρίζοντάς της συνεπώς δικαιοπρακτική ικανότητα.

35 Πρέπει να επισημανθεί ότι, ενώ οι προγενέστερες συμβάσεις εργασίας είχαν συναφθεί μεταξύ του ενάγοντος και του αρχηγού της αποστολής Eulex Κοσσυφοπέδιο, η τελευταία ΣΟΧ συνήφθη, στις 15 Οκτωβρίου 2014, μεταξύ του ενάγοντος και της Eulex Κοσσυφοπέδιο ως εργοδότη. Η εν λόγω τελευταία ΣΟΧ παραπέμπει ρητώς στο άρθρο15α της κοινής δράσεως 2008/124.

36 Συνεπώς, η Eulex Κοσσυφοπέδιο, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει με την ένστασή της απαραδέκτου, μετά τις τροποποιήσεις που επήλθαν με την απόφαση 2014/349 απέκτησε νομική προσωπικότητα και μπορεί να ενάγεται ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης.

37 Συναφώς, εσφαλμένως η Eulex Κοσσυφοπέδιο στηρίζεται, στο πλαίσιο της ενστάσεώς της απαραδέκτου, στις διατάξεις της 4ης Ιουνίου 2013, Elitaliana κατά Eulex Kosovo (T-213/12, EU:T:2013:292), και της 23ης Απριλίου 2015, Χατζηαναγνώστου κατά Συμβουλίου κ.λπ. (T-383/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:246), καθώς και στην απόφαση της 12ης Νοεμβρίου 2015, Elitaliana κατά Eulex Kosovo (C-439/13 P, EU:C:2015:753), για να υποστηρίξει ότι δεν μπορεί να εναχθεί ενώπιον των δικαστηρίων της Ένωσης. Πράγματι, αρκεί η διαπίστωση ότι οι υποθέσεις αυτές δεν έχουν καμία σχέση με την προκείμενη υπόθεση, καθόσον, αφενός, αφορούσαν περιστατικά προγενέστερα της τροποποιήσεως του καθεστώτος της Eulex Κοσσυφοπέδιο που επήλθε με την απόφαση 2014/349 και, αφετέρου, επρόκειτο για προσφυγές ακυρώσεως ασκηθείσες βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ. Εν προκειμένω, καθόσον η αγωγή ασκήθηκε βάσει του άρθρου 272 ΣΛΕΕ, αρκεί ότι η περιέχουσα τη ρήτρα διαιτησίας σύμβαση υπογράφηκε από την Eulex Κοσσυφοπέδιο «για λογαριασμό της Ένωσης» και δεν είναι αναγκαίο, αντιθέτως προς όσα η ίδια υποστηρίζει, να είναι «όργανο ή οργανισμός της Ένωσης» κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.

38 Το Γενικό Δικαστήριο είναι αρμόδιο βάσει του άρθρου 272 ΣΛΕΕ μόνο σε σχέση με την τελευταία ΣΟΧ που συνήφθη μεταξύ του ενάγοντος και της Eulex Κοσσυφοπέδιο.

39 Πρώτον, εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο είναι προδήλως αναρμόδιο να αποφανθεί επί του πρώτου μέρους των κύριων αιτημάτων του ενάγοντος. Το πρώτο αίτημα, με το οποίο ζητείται ο επαναχαρακτηρισμός ως συμβάσεως εργασίας αορίστου χρόνου του συνόλου των συμβατικών σχέσεων του ενάγοντος με τις διάφορες αποστολές που υπήρξαν οι διαδοχικοί εργοδότες του, προϋποθέτει τη συνεκτίμηση των αποτελεσμάτων των προγενέστερων συμβάσεων εργασίας που είχαν συναφθεί μεταξύ των αποστολών αυτών και του ενάγοντος, οι οποίες ορίζουν ρητώς ως αρμόδια τα βελγικά δικαστήρια. Καθόσον μόνον η τελευταία ΣΟΧ προβλέπει την αρμοδιότητα του Γενικού Δικαστηρίου, τούτο δεν μπορεί να αποφανθεί επί των αιτημάτων αυτών. Το Γενικό Δικαστήριο είναι προδήλως αναρμόδιο και όσον αφορά τα παρεπόμενα αιτήματα με τα οποία ζητείται να αναγνωριστεί ότι οι εναγόμενοι παρέβησαν την υποχρέωση κοινοποιήσεως εγγράφου

καταγγελίας στο πλαίσιο συμβάσεως αορίστου χρόνου και ότι η απόλυση του ενάγοντος ήταν καταχρηστική. Συνεπώς, το Γενικό Δικαστήριο είναι επίσης προδήλως αναρμόδιο να αποφανθεί επί των παρεπόμενων αιτημάτων αποζημιώσεως, με τα οποία ζητείται η αποκατάσταση της ζημίας που ο ενάγων ισχυρίζεται ότι υπέστη από την καταχρηστική χρήση διαδοχικών ΣΟΧ, την παράβαση της υποχρεώσεως κοινοποιήσεως εγγράφου καταγγελίας και την καταχρηστική απόλυση.

40 Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο είναι προδήλως αναρμόδιο να αποφανθεί επί του δευτέρου μέρους των κύριων αιτημάτων, με τα οποία ζητείται να αναγνωριστεί ότι ο ενάγων έτυχε δυσμενούς διακρίσεως εκ μέρους της ΕΥΕΔ, του Συμβουλίου και της Επιτροπής κατά τη διάρκεια της απασχολήσεώς του στις αποστολές τους, όσον αφορά τις αποδοχές του, τα συνταξιοδοτικά δικαιώματά του και συναφείς παροχές, και ότι έπρεπε να έχει προσληφθεί ως έκτακτος υπάλληλος από έναν εξ αυτών και ζητείται να αποκατασταθεί η ζημία που ισχυρίζεται ότι υπέστη εκ των ανωτέρω. Πράγματι, τα αιτήματα αυτά στρέφονται κατά του Συμβουλίου, της Επιτροπής και της ΕΥΕΔ που δεν είναι συμβαλλόμενοι της τελευταίας ΣΟΧ και αφορούν, συνεπώς, τις προγενέστερες συμβατικές σχέσεις για τις οποίες δεν είναι αρμόδιο το Γενικό Δικαστήριο.

41 Όσον αφορά το επιχείρημα του ενάγοντος περί προσβολής του δικαιώματός του αποτελεσματικής ένδικης προστασίας σε περίπτωση που θα κρινόταν απαράδεκτη η αγωγή του, πρέπει να επισημανθεί ότι, αντιθέτως προς όσα φαίνεται να υποστηρίζει ο ενάγων, το γεγονός ότι τα βελγικά δικαστήρια δεν είναι αρμόδια για την τελευταία ΣΟΧ δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια ότι δεν είναι πλέον αρμόδια για τις διαφορές που έχουν σχέση με τις προγενέστερες συμβάσεις εργασίας που συνήφθησαν μεταξύ του ενάγοντος και των αποστολών. Η αναρμοδιότητα του Γενικού Δικαστηρίου να αποφανθεί επί των κύριων αιτημάτων του ενάγοντος, στο μέτρο που δι' αυτών ζητείται να εκτιμηθούν τα αποτελέσματα των προγενέστερων της τελευταίας ΣΟΧ συμβάσεων, δεν στερεί από τον ενάγοντα το δικαίωμα αποτελεσματικής ένδικης προστασίας, καθόσον αυτός έχει τη δυνατότητα να προσφύγει ενώπιον του εθνικού δικαστή, ο οποίος έχει αρμοδιότητα βάσει των περιεχόμενων στις εν λόγω συμβάσεις ρητρών διαιτησίας.

Επί των επικουρικών αιτημάτων

42 Επικουρικώς, ο ενάγων προβάλλει αποζημιωτικό αίτημα στηριζόμενο στην εξωσυμβατική ευθύνη των «ευρωπαϊκών θεσμικών οργάνων». Ο ενάγων υποστηρίζει ότι οι εναγόμενοι, στο πλαίσιο της συμβατικής σχέσεως που του επέβαλαν, παραβίασαν τις αρχές της ασφάλειας δικαίου, του σεβασμού των κεκτημένων δικαιωμάτων και της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, προσέβαλαν το δικαίωμα χρηστής διοικήσεως, παρέβησαν το καθήκον αρωγής και παραβίασαν την αρχή της διοικητικής διαφάνειας, την αρχή της προστασίας των ιδιωτών και τον ευρωπαϊκό κώδικα ορθής διοικητικής συμπεριφοράς. Διατείνεται δε ότι, εάν τα κύρια αιτήματά του απορριφθούν ως απαράδεκτα ή αβάσιμα, τούτο θα σημαίνει παραβίαση των ανωτέρω αρχών εκ μέρους των εναγομένων, διότι ο ενάγων δεν θα είχε τη δυνατότητα να προσδιορίσει τα δικαιώματα που απορρέουν από τις συμβάσεις του ή τις προθεσμίες εντός των οποίων και τον βαθμό στον οποίο θα μπορούσαν να προβληθούν τα εν λόγω δικαιώματα ή η προσβολή τους. Η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου περί απορρίψεως των κύριων αιτημάτων του ως απαράδεκτων ή αβάσιμων θα του προκαλούσε συνεπώς ζημία, την οποία εκτιμά σε 150 000 ευρώ.

43 Κατ' αρχάς πρέπει να επισημανθεί ότι, ασφαλώς, η υπό κρίση αγωγή έχει ως μόνη βάση το άρθρο 272 ΣΛΕΕ. Εντούτοις, ο ενάγων στηρίζεται ρητώς στην εξωσυμβατική ευθύνη των εναγομένων σε περίπτωση απορρίψεως των κύριων αιτημάτων του που αφορούν τη συμβατική ευθύνη των εναγομένων.

44 Συναφώς πρέπει να υπομνησθεί ότι η αγωγή αποζημιώσεως αποτελεί αυτοτελές ένδικο βοήθημα που επιτελεί ιδιαίτερη λειτουργία στο πλαίσιο του συστήματος παροχής έννομης προστασίας. Έχει ως αντικείμενο αίτημα αποκαταστάσεως ζημίας απορρέουσας από παράνομη πράξη ή συμπεριφορά

καταλογιστέα σε θεσμικό όργανο (βλ. απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2009, Arizmendi κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, T-440/03, T-121/04, T-171/04, T-208/04, T-365/04 και T-484/04, EU:T:2009:530, σκέψη 64 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

45 Δεν μπορεί να αποκλειστεί η παράλληλη ύπαρξη συμβατικής και εξωσυμβατικής ευθύνης θεσμικού οργάνου της Ένωσης έναντι ενός εκ των αντισυμβαλλομένων του.

46 Εν προκειμένω, με το επικουρικό αποζημιωτικό αίτημά του, ο ενάγων δεν προβάλλει παράβαση συμβατικών υποχρεώσεων ή των κανόνων που ρυθμίζουν τις συμβατικές σχέσεις, αλλά παραβίαση αρχών που πρέπει να τηρούν τα θεσμικά όργανα στο πλαίσιο της ασκήσεως των διοικητικών αρμοδιοτήτων τους. Το εν λόγω επικουρικό αίτημα έχει έρεισμα στην ευθύνη των εναγομένων ως διοικητικών αρχών και όχι ως αντισυμβαλλομένων.

47 Συνεπώς, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, μολονότι ο ενάγων δεν στηρίζει ρητώς το επικουρικώς προβαλλόμενο αποζημιωτικό αίτημά του στο άρθρο 268 ΣΛΕΕ ή στο άρθρο 340 ΣΛΕΕ, το αίτημα αυτό έχει έρεισμα στην εξωσυμβατική ευθύνη των εναγομένων.

48 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 21, πρώτο εδάφιο, σε συνδυασμό με το άρθρο 53, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και του άρθρου 76, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας, κάθε εισαγωγικό της δίκης έγγραφο πρέπει να προσδιορίζει το αντικείμενο της διαφοράς και να περιλαμβάνει συνοπτική έκθεση των προβαλλόμενων ισχυρισμών. Τα στοιχεία αυτά πρέπει να εμφαίνονται κατά τρόπο αρκούντως σαφή και συγκεκριμένο ώστε να μπορεί ο καθού ή ο εναγόμενος να προετοιμάσει την άμυνά του και το Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί επί της προσφυγής ή αγωγής, ενδεχομένως χωρίς άλλα στοιχεία προς στήριξή της. Προς κατοχύρωση της ασφάλειας δικαίου και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, για να είναι παραδεκτό το ένδικο βοήθημα, πρέπει τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων αυτό στηρίζεται να προκύπτουν, τουλάχιστον συνοπτικώς, πλην όμως κατά τρόπο συνεκτικό και κατανοητό, από το ίδιο το κείμενο του εισαγωγικού δικογράφου. Ειδικότερα, για να πληρούνται οι προϋποθέσεις αυτές, το εισαγωγικό δικόγραφο με το οποίο ζητείται η αποκατάσταση ζημίας προκληθείσας από όργανο της Ένωσης πρέπει να περιλαμβάνει τα στοιχεία που καθιστούν δυνατό τον προσδιορισμό της συμπεριφοράς που ο ενάγων προσάπτει στο όργανο αυτό και τους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι υφίσταται αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της συμπεριφοράς και της ζημίας που ισχυρίζεται ότι υπέστη, καθώς και τον προσδιορισμό της φύσεως και της εκτάσεως της ζημίας αυτής (βλ. απόφαση της 2ας Μαρτίου 2010, Arcelor κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-16/04, EU:T:2010:54, σκέψη 132 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και διάταξη της 5ης Οκτωβρίου 2015, Γρηγοριάδης κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου κ.λπ., T-413/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2015:786, σκέψη 30).

49 Εν προκειμένω, το δικόγραφο της αγωγής, ακόμη και συνολικώς θεωρούμενο, δεν καθιστά δυνατό τον προσδιορισμό, με τον απαιτούμενο βαθμό σαφήνειας και ακρίβειας, της υπάρξεως αρκούντως άμεσου αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ των παραβάσεων που φέρονται να διέπραξαν οι εναγόμενοι και της προβαλλόμενης εκ μέρους του ενάγοντος ζημίας λόγω απορρίψεως των κύριων αιτημάτων του εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου.

50 Πράγματι, αφενός, ο ενάγων υποστηρίζει ότι οι εναγόμενοι παραβίασαν ορισμένες αρχές που τους επιβάλλονται λόγω της ιδιότητάς τους ως διοικητικής αρχής και, αφετέρου, περιορίζεται απλώς στην προβολή ισχυρισμού περί ζημίας απορρέουσας από την εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου απόρριψη των κύριων αιτημάτων του. Το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να κατανοήσει πώς η απόφασή του περί απορρίψεως των κύριων αιτημάτων του ενάγοντος λόγω πρόδηλης αναρμοδιότητας μπορεί να ανάγεται σε συμπεριφορά των εναγομένων.

51 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι τα αιτήματα που προβάλλονται επικουρικώς δεν πληρούν τις επιταγές του άρθρου 76, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας και είναι, συνεπώς, προδήλως απαράδεκτα.

52 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η αγωγή πρέπει να απορριφθεί εν μέρει λόγω πρόδηλης αναρμοδιότητας και εν μέρει ως προδήλως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

53 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Καθόσον ο ενάγων ηττήθηκε πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με τα αιτήματα του Συμβουλίου, της Επιτροπής, της ΕΥΕΔ και της Eulex Κοσσυφοπέδιο.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αγωγή.

2) Καταδικάζει τον Liam Jenkinson στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 9 Νοεμβρίου 2016.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

E. Coulon H. Kanninen

EL